

בע"א 27629-11-13 - יעל דיצר נ' עיריית רמת גן

בע"א (רמת-גן) 27629-11-13 - יעל דיצר נ' עיריית רמת גן/שלום רמת-גן

בע"א (רמת-גן) 27629-11-13

יעל דיצר

נגד

עיריית רמת גן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים ברמת-גן

[10.12.2013]

כב' השופט עדי הדר

החלטה

בפני בקשה לביטול דוחות חניה מיום 16.11.1998 ומיום 19.7.1999 ובקשה לביטול עיקול.

המבקשת טוענת כי לא קיבלה עד השנה האחרונה כל דרישת תשלום בגין הדוחות וכי אין ספק כי חלה על הדוחות התישנות.

יצוין שאין בסמכותי לדון בהתיישנות הענישה, אלא בהרשעת המבקשת.

בהתאם להחלטתי, המשיבה הגישה תגובה הנתמכת ע"י תצהיר גב' מרגלית גיאת פקידה ראשית במחלקת הפיתוח והחניה בעיריית רמת גן.

גב' גיאת הצהירה כי ביום 16.11.98 בוצעה עבירה ע"י מכונית של חברת "אלדן" שסתרה חזקת אחריות בעל הרכב ע"י הוכחה למי מסרה החזקה ברכב, דהיינו, למבקשת.

לפיכך המשיבה הסבה הדו"ח על שם המבקשת ושלחה לה הודעת תשלום קנס ביום 21.10.99, דהיינו, בטרם חלפה שנה מביצוע העבירה, לרח' יהלום 94 בשערי תקווה.

לתצהיר צורף צילום הקובץ שכולל את תיעוד משלוח המכתב למבקשת עם אישור דואר ישראל.

כך נעשה גם לגבי עבירה נוספת שבוצעה באמצעות אותה מכונית ביום 19.7.99. לאחר קבלת פרטי המבקשת מחברת "אלדן", המשיבה שלחה למבקשת הודעת תשלום קנס ביום 3.4.00, דהיינו, בטרם חלפה שנה מביצוע העבירה, לרח' יהלום 94 בשערי תקווה.

לתצהיר צורף צילום הקובץ שכולל את תיעוד משלוח המכתב למבקשת עם אישור דואר ישראל.

מכיוון שהסיכוי ששני מכתבים שנשלחו בדואר רשום אל המבקשת לא יגיעו ליעדם, אינו גבוה בלשון המעטה, לצד מתן זכות תשובה למבקשת ציינתי בהחלטתי מיום 25.11.13 כי על המבקשת להתייחס בעיקר לכך שלא טענה שלא קיבלה הדוחות, אלא כתבה שלא קיבלה דרישות תשלום בגין.

בתגובתה המבקשת חידדה ואמרה שלא קיבלה הודעות או דרישות תשלום וטענה כי לא ביצעה העבירה.

המבקשת טענה כי אין באסמכתאות שצורפו כדי ללמדנו ש"הנמען קיבל את ההודעה" והפנתה אותי לפסק דינו של כבוד השופט רוזן בעפ"א (ת"א) 800059/07.

כמו כן , טענה כי המשיבה ישנה על זכויותיה ולכן נפל פגם בהתנהלותה המעקר דרישותיה.
דיון והכרעה

כפי שצוין בתגובת המשיבה על פי עפ"א (מחוזי ת"א) מור נ' עת"א , תקנה 44 לתקנות סד"פ , יוצרת חזקת מסירה בעבירות מהסוג שמיוחס למבקשת , לפיה רואים את ההודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין , בלא חתימה על אישור המסירה, כאשר השולח הוכיח כי אכן ההודעות נשלחו בדואר רשום לנמען לרבות ע"י הצגת אישור של רשות הדואר על קבלת דבר הדואר למשלוח.

המשיבה הבהירה כי בהתאם לסעיף 57 לפקודת הראיות , מאחר ודבר הדואר (הודעות תשלום הקנס) נשאו את כתובתה של המבקשת ושולם לדואר בעד משלוחן , הרי "רואים את ההמצאה כמבוצעת".

ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נגד כרם קבע בימ"ש העליון כי מסירה של דו"ח חניה שהתבצעה בדואר רשום , כפי שקובע החוק, הינה מספקת לצורכי גביה מנהליים.

על פי פסק הדין , ניתן לסתור החזקה ולהוכיח כי ארעה תקלה כלשהיא שגרמה כך שהנמען לא קיבל ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו , ואולם זהו המצב החריג ויוצא הדופן.

המבקשת לא ניסתה לסתור החזקה , ואף לא טענה שלא התגוררה בכתובת אליה נשלחה ההודעה בזמנים הנוגעים לעניין.

כאמור לעיל , לכל אלה יש להוסיף שהמשיבה שלחה שני דוחו"ת בזמנים שונים והסתברות ששניהם לא נמסרו ע"י דואר ישראל אינה גבוהה בלשון המעטה.

בנוסף לאי סתירת חזקת המצאת הדוחו"ת , גם לעניין סיכויי הזיכוי , ככל שתבוטל ההרשעה , המבקשת אף לא טענה שלא שכרה מכונית מ"אלדן" בזמנים הנוגעים לעניין , אלא טענה בסתמיות שלא ביצעה העברה.

אשר על כן , אני דוחה הבקשה.

לעניין חיוב בהוצאות , מכיוון שהדוחו"ת מסוף שנות התשעים והמשיבה לא נתנה הסבר לאכיפתם דווקא השנה, גם אם התיישנות הענישה אינה בסמכותי , הנני מביא זאת בחשבון לעניין הוצאות הבקשה ולכן לא משית על המבקשת הוצאות.

ניתנה היום, ז' טבת תשע"ד, 10 דצמבר 2013, בהעדר הצדדים.